

TAMARA BALAN

cl. a XII-a, LT „Ion Creangă”, mun. Chișinău

Câte bordeie, atâtea curiozități

Iumea e plină de tradiții bizare, multe dintre ele sunt parte a istoriei diverselor popoare. Vă propun o serie de tradiții ciudate – unele foarte curioase, care s-au transmis din generație în generație până în zilele noastre.

Dacă ar fi să urmărim fusul orar, ar trebui să începem cu **Țara Soarelui Răsare**, unde, în sezonul răcoros, statuile de pe străzi sunt învelite ca să nu răcească, întrucât se consideră că au suflet. Sensibilitatea și receptivitatea japonezilor este uimitoare dacă am lua în calcul faptul că la noi există oameni care îngheață pe străzi, darămite statuile. De altfel, nici nu-mi pot imagina poezii de pe Aleea Clasicilor înfășurați în pături sau cuverturi. Tot japonezii, din cele mai vechi timpuri, își învață copiii să scrie și cu mâna dreaptă, și cu cea stângă, considerându-se că astfel și-ar dezvolta mult mai rapid capacitățile.

Cobor puțin mai jos pe harta geografică și ajung în **India**, unde într-o provincie există următorul obicei: dacă un elev lipsește de la lecții fără vreun motiv întemeiat, la școală, în locul lui, este obligat să meargă cineva din membrii familiei. Obicei cam straniu, dar care poate fi destul de avantajos dacă tatăl sau fratele mai mare ar cunoaște foarte bine materia și ar putea lua o notă mare în locul tău. Dacă ne-am referi la obiceiurile nuptiale, trebuie să spun că în India miresele poartă un sari galben sau roșu, iar data nunții o alege astrologul, și nicidecum mirii.

Dacă veți avea șansa să fiți domnișoară de onoare în **Austria**, trebuie să știți că veți fi obligată să vă îmbrăcați cât mai asemănător

cu mireasa. Nu pentru a o eclipsa, ci pentru a distra spiritele rele care ar putea-o ataca. Deci, totul e logic, mai bine spiritele să atace o domnișoară de onoare decât mireasa!

Dacă refuzați statutul de domnișoară de onoare în Austria, vă invit în **Suedia**, unde ar trebui să țineți cont de faptul că nu trebuie să răspundeți la telefon cu tradiționalul nostru „alo”. De ce? Pentru că suedezii iau acest lucru drept o impolitețe, iar conform regulii acceptate de ei, ar trebui să te prezinți imediat ce răspunzi la telefon, fără cuvinte „de prisos”. Acest lucru este cu desăvârșire curios, pentru că, potrivit lor, noi toți am fi niște nepoliticoși.

În cazul în care v-ați plictisit de suedezi, ne întoarcem puțin spre sud-est și ajungem la **maghiari**, care se tutuiesc făcând abstracție de diferențele de vârstă și de statut. Ceva excentric, cel puțin pentru mine, dacă ar fi să-mi imaginez cât de greu mi-ar fi să mă adresez unui profesor sau unei bunicuțe cu un simplu „tu”.

Plecăm într-o vizită la **nord-coreeni**, de la care aflăm că la școală profesorii nu au voie să facă însemnări cu pix de culoare roșie. Motivul? În tradiția nord-coreeană, dacă scrii numele cuiva cu roșu, înseamnă că persoana respectivă a decedat. De asemenea, nu este indicat să scrii pe foaie roșie sau să cumperi un plic roșu, cu excepția cazului când înștiințezi despre un deces. Curios este faptul că această culoare a fost aleasă anume pentru

a comunica o veste funebă. Eu m-aș fi gândit la tradiționalul negru, și nicidecum la roșu – culoarea vitalității și a forței impulsive.

Ne ridicăm puțin spre nord și trecem și pe la **chinezi**. Anume de la ei cunoaștem arta băutului ceaiului, care datează de 5 000 de ani. Chinezii și-au păstrat obiceiul pentru oaspeții care le intră în casă. Niciodată un musafir nu este întrebat dacă vrea sau nu o

Alungarea turcilor la Călugăreni, Theodor Aman

ceașcă de ceai. Iar a lăsa un oaspete să aștepte în sufragerie, fără să i se servească ceaiul, înseamnă o umilire gravă, un indiciu că acesta nu este bine-venit în acea casă. Aici observăm cât de bine s-a încadrat un simplu obicei în mentalitatea întregului popor, astfel încât să devină respectat și onorat.

Sunt cu desăvârșire multe lucruri interesante, care ar putea fi înșiruite și care pot impresiona într-atât, încât pare imposibil să crezi că pot exista. Un lucru este cert că unele tradiții inedite ne pot schimba și nouă mentalitatea, astfel încât să preluăm din ele tot ce este frumos. Nu e nevoie să învelim statuile, ar fi de ajuns să învelim/să ajutăm niște oameni sărmani și atunci cei din jurul nostru ar putea deveni mai buni.